

Kabija diviem
Ilze Freimane

ZVAIGZNE

821.174-31

Fr 430

Arņa Kilbloka vāka dizains

Grāmatas vākam izmantots attēls: www.iStock.com/barol16

Ilze Freimane

KAFIJA DIVIEM

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktore *Daina Grūbe*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3966.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ilze Freimane, 2019

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8288-7

Ir nedaudz iepelēks septembra sākuma rīts. Aiz loga rimti čabinās rudenīgs lietus. Viens no tiem rītiem, kad ar baudu var malkot tikko maltu, svaigu kafiju no īpašās svētdienas tasītes, vērojot, kā pa loga rūti lāso lietus straumītes, ietīties omulīgi pūkainā halātā un priecāties, ka nekur nav jāiet. Brīvdiena. Šim vārdam ir miera un labsajūtas aura. Ārā nav diez cik patikami, taču iekšā ir silti un mājīgi, un priekšā vesela gara diena. Nekur nav jāsteidzas, nav jāpošas, nekādu rūpju, nekāda stresa. Tieši tā viņa plāno šo dienu pavadīt: tuvējā veikalā nopirks kaut ko garšīgu, paskatīsies kādu filmu, atļausies stundu pagulēt karstā, relaksējošā vannā. Vārdu sakot, tas būs lieliski – atpūsties no steigas un kņadas.

Gundega ieslēdz datoru, sameklē savu iecienīto interneta radio, izvēlas *Smooth Jazz*. Istabu piepilda klušināta, mierīga mūzika, īsti atbilstoša rāmi apcerīgajam noskaņojumam. Viņa atver *draugiem.lv*, apskatās atsūtītās profila dāvaniņas, vēstules, izlasa ziņu sadaļu, tad izspēlē dažas spēles. Tās palīdz sakārtot domas, atslēgties no visām problēmām. Miers pašas mājās Gundegai ir ļoti dārgs, to viņa sargā īpaši rūpīgi. Tas laikam ir galvenais iemesls, kādēļ viņas dzīvē nav neviena vīrieša. Būt brīvai un neatkarīgai, darīt, ko pati vēlas, – tāds ir viņas šībrīža dzīves moto.

Pabeigusi spēli, sieviete aizstaigā uz virtuvi, lai ielietu vēl vienu tasi kafijas, atver ledusskapi, izņem fetas sieru, uzsmērē to uz “Lāču” burkānmaizes, virsū uzgriež divas dzeltenā tomāta šķēles – brokastis gatavas. Tā ir priekšrocība, kad dzīvo viena, – ne par vienu nav jārūpējas, ne ar vienu nav jārēķinās. Gribi – gatavo, negribi – sarūpē kaut ko ātru un vienkāršu.

Ja blakus būtu vīrietis, viņam ar to nepietiktu, viņš gaidītu kaut ko vairāk. Vīrietis, viņasprāt, sadzīvē ir diezgan apgrūtinošs: viņam nemitīgi vajag kaut ko ēst vai uzkost starp ēdienreizēm, viņš gaida, ka ap viņu rosīsies, ka viss notiks pēc viņa plāna un tieši tā, kā viņš to iedomājies. Ka ik rītu tiks pasniegts tīrs kreklis un tīras zeķes, ka virtuvē visu laiku kaut kas cepsies un kārdinoši smaržos, ka trauki nekrāsies izlietnē, bet kā uz burvja mājienu paši nomazgāsies. Turklāt sievietei vienmēr labi jāizskatās, jābūt ar visu apmierinātai, neko nedrīkst pārmest un vienmēr ar dziļu interesi jāuzklausā viņa domas, nemitīgi slavējot par katru izdarītu nieku. Vienvārdsakot, vīrietis mūsdienās no sievas sagaida to pašu, ko pirms pāris gadsimtiem, tikai vēl viņai pašai sevi jānodrošina, tas ir, jāpelna dienišķā iztika. Vismaz, kā apgalvo sieviešu žurnāli, tas ir vienīgais ceļš uz vīrieša sirdi un stabilām attiecībām. Tas viss ir pieņemams, ja mīli. Kad mīlestības nav vai tā izplēnējusi ikdienas rutīnā, katrs sākums kļūst kaitinošs. Gundega tā arī nav spējusi saprast, kādēļ vīrietis, kurš pēc pusgada nemitīgiem atgādinājumiem beidzot ir saņēmis pielikt plauktiņu, ir jāslavē tā, it kā viņš būtu izglābis karaļvalsti no pūķa, bet sieviete savus neskaitāmos ikdienas darbus viņa labā veic par pliku paldies – labākajā gadījumā. Parasti tas tiek uztverts kā pašsaprotams sievas pienākums. Savā dzīvē satikusi vīriešus, kuru galvenā vēlme bija ērti iekārtoties uz

sievietes kakla, Gundega ir nonākusi pie secinājuma, ka kopdzīves diktētie noteikumi nav domāti viņai. Viņa var celties, cikos vēlas, un iet gulēt tad, kad nāk miegs, pati izvēlēties, kādu filmu skatīties vai mūziku klausīties. Var visu vakaru pavadīt pie datora un nejusties vainīga, ka nevelta pienācīgu uzmanību otrajai pusei. Viņa neienīst vīriešus un nav zvērināta vecmeita, vienkārši ļoti augstu vērtē savu brīvību. Lai atteiktos no tās, vīrietim būtu jābūt patiešām ļoti īpašam, bet tādu nav laimējies satikt. Gundega no sirds izbauda savu neatkarību. Jā, tieši neatkarību, nevis vientulību, kā to savā manierē mēdz klasificēt viņas precētā māsa Helga. Helgas skatījumā – ja sievietei nav vīra vai vismaz stabila drauga, viņai jābūt mazvērtības kompleksu nomocītai un nelaimīgai, un Gundegas apmierinātība ar savu dzīvi ir tikai poza.

Ar kafijas tasi vienā rokā un siera un tomātu maižu šķīvi otrā viņa atgriežas pie datora. Roka ar maizi jau ceļas pie mutes, tūlīt mēle sajūtīs gardo kumosu, kad pilnīgi nelaikā iezvanās mobilais telefons. Kā vilku pie-min... Tā, protams, ir Helga. Kurš gan cits varētu nelikt mierā svētdienā jau no paša rīta?

– Nu, vai esi pamodusies? – māsa atkal ir uzņēmusi savu skolmeistarienes toni. Ar to viņa vēlas uzsvērt, ka laba sieva un māte nevar atļauties gulēt līdz desmitiem, pat brīvdienu rītos ne.

– Tev arī labu rītu, māšuk! – Gundega cenšas apslāpēt pēkšņi radušos īgnumu.

– Ceru, ka vismaz kārtīgas brokastis pagatavoji. – Klausulē iestājas klusums. Helga gaida, ka māsa viņai atskaitīsies, taču Gundega pat negrasās to darīt.

– Vai tu piezvanīji, lai paineresētos par manu ēdienkarti? – Sarkasmu tomēr neizdodas noslēpt.

– Mums šorīt bija pankūkas ar manu pašas gatavoto brūkleņu ievārījumu. – Helga ignorē labi saklausāmo neapmierinātību. Viņa katru mīļu brīdi uzsver, cik laba saimniece un centīga namamāte ir – pretstatā savai egoistiskajai brīvdomātājai māsai.

– Apsveicu, bet man it nemaz nekārojas pankūkas. – Viss, ko Gundega šobrīd patiešām vēlas, ir kārdinošās, negaidītā zvana dēļ malā noliktās maizes ar fetas sieru un tomātiem.

– Nu protams, jo, lai pie tām tiktu, ir jāpapūlas, bet tu labāk ēdīsi sausu sviestmaizi, nevis gatavosi kārtīgu ēdienu. – Helga ir savā repertuārā.

– Paklau, mammu, es taču laikam gan zināšu, ko patiešām vēlos un ko ne. – Gundega saskaišas un jau gatavojas pārtraukt sarunu. Rāmais, patīkamais rīts ir sabojāts.

– Ironizē vien. Kurš gan cits par tevi parūpēsies, ja ne es? – Helga neliekas traucēties.

– Jā, kurš gan cits? Starp citu, zobus iztīrīju un gultu saklāju, mājasdarbus izpildīju. – Gundega iesmejas. Nevar taču dusmoties uz māsu par rūpēm. Ir gan tas viņas skolotājmammiskais tonis kaitinošs, bet ne jau ļauni domāts. Tāda viņa ir, un tur neko nemainīsi. Tad labāk pajokot.

– Tev viegli smieties, ja ne par vienu nav jājādā. – Māsa apvainojas.

Gundega nopūšas, jo tūlīt sekos nebeidzama žēlošanās par to, cik ļoti māsa viena pati nopūlas ar vecuma demencē ieslīgušās mammas aprūpi. Taču tā bija viņas izvēle – ievākties vecāku mājā un visu savākt sev.

– Atvaino! Es labi saprotu, ka tev nav viegli ar mammu. – Gundega cenšas būt saprotoša.

– Labi, ka vismaz to atzīsti. Tomēr varētu biežāk mammu apciemot, viņa mūžīgi pēc tevis prasa, kaut gan es par viņu rūpējos, cik spēju. – Helgas balsī jūtams aizvainojums.

– Apciemot tuvakajā laikā. Es...

– Ļoti labi, tad šodien gaidu tevi uz pusdienām. Trijos, – māsa pārtrauc viņu pusvārdā, neļaudama aizbildināties ar citiem plāniem vai nogurumu. Viņa savā darbā iemānījusies apsteigt jebkuru iespējamu atteikumu.

Telefonā atskan pīkstieni – saruna ir beigusies. Gundegas viedoklis, kā vienmēr, netiek pat uzklausīts. Te nu bija! Cerības uz mierīgu, neviena netraucētu dienu izgaist septembra miglā.

Vairs ne tik labā noskaņojumā Gundega apēd savas brokastu maizes un izdzer sarunas laikā padzisušo kafiju. Neko darīt – nāksies plānus par filmas skatīšanos atlikt uz citu brīvdieņu.

Vannu gan ne, to viņa vēl var paspēt izbaudīt. Sieviete ieiet savā maigi zaļā tonī flīzētajā vannas istabā, atgriež karstā un aukstā ūdens krānus, pielej ūdenim relaksējošu, aromātisku eļļu. Gaisā uzvirmo patīkams lavandas aromāts. Viņa ieslēdz uz īpaša plaukta drošā attālumā no ūdens novietoto atskaņotāju ar okeāna bangu šalkoņu, nomet halātu un ar baudu iegremdējas siltajā ūdenī. Atbalsta galvu pret vannas malu, uz kuras ērtumam uzklāts salocīts dvielis. Locekļi atslābst. Gundega aizver acis, klausās okeāna skaņās un ļaujas, lai miers pārņem katru nervu šūnu.

Pilnīga labsajūta! Tā varētu gulēt ilgi, taču ūdens pamazām kļūst vēsāks, mierpilnais sapnis ir izsapņots. Vajadzētu pieliet vēl karsto ūdeni, tomēr Gundega izlemj, ka šodienai pietiks, – tik un tā priekšā stāvošā

ciemošanās neļauj atslēgties no prātošanas par to, kas šoreiz mātai padomā. Ar zināmu nožēlu izkāpusi no vannas, viņa izslēdz atskaņotāju, ātri izmazgā matus un dodas pie skapja izraudzīties, ko vilks mugurā. Varbūt tā ir maza nekrietnība, taču, ejot pie Helgas, viņa parasti sapošas sevišķi rūpīgi. Iespējams, tāpēc, lai uzsvērtu, ka vismaz šajā ziņā ir pārāka par māsu, kam darba un ģimenes dēļ bieži aizmirstas padomāt par savu izskatu. Nav īpaši smalkjūtīgi, taču šī ir zināma atmaksa par to, ka māsa viņu nemitīgi kritizē un cenšas mācīt, kā jādzīvo. Jaunā, auguma augšdaļai piegulošā trikotāžas kleita ar brīvi krītošo svārku daļu būs īstā. Tirkīzzilā krāsa lieliski izceļ viņas acis.

Gundega apmierināta pagrozās spoguļa priekšā: viņas augumam joprojām nav ne vainas, apaļumi īstajās vietās un tieši tik, cik vajadzīgs, lai vīrieša acij būtu, kur pakavēties. Pilnīgs pretstats Helgai, kurai visa kā ir krietni par daudz, it īpaši uz vēdera un gurniem. Ko lai dara – viņa mantojusi tēva noslieci uz korpulenci, bet Gundegai tikusi mammas teicamā vielmaiņa. Toties raksturā viss otrādi. Helga ir pilnīga mammas kopija ar nesatricināmo “es visu zinu labāk” skatījumu uz lietu kārtību. Varbūt tieši tādēļ, ka bērnībā nācās paklausīt gan mammai, gan vecākajai mātai, Gundegai ir tik liela vēlme pēc neatkarības, pretestība ikvienam, kurš cenšas uzspiest savu gribu, pakļaut. Un tas sarežģī attiecības.

Vēl skropstu tuša, auskari un no krustmātes mantotā sudraba rokassprādze ar latviskajām spēka un aizsardzības zīmēm. No tās Gundega nekad nešķiras, kad iziet no mājas. Viņa uzvelk mēteli, mākslinieciski apsien plato austrumniecisko šalli – gatava! Pie ārdurvīm viņa, kā vienmēr, palūdz savu sargeņģeli, lai iet pa priekšu un sargā no visa ļauna.

Izsauktais taksometrs jau gaida. Tā nav lieka izšķērdība vai dižmanība, bet situācijas diktēta nepieciešamība, jo sabiedriskais transports Rīgā ir tik dārgs, ka izdevīgāk un ērtāk ir braukt ar taksi, it īpaši, ja jāpārsēžas no viena maršruta otrā, kā tas ir, braucot pie māsas.

Logu tīrītāji vienmērīgā ritmā kustas šurpu turpu, aiz tiem paliek no lietus lāsēm brīvi loki, taču to vietā arvien jaunas lāses atkal cenšas aizņemt tīro laukumu. Šī kustība un skaņa iedarbojas gandrīz hipnotiski nomierinoši: ārā ir slapjums, pelķes, cilvēki slēpjas aiz lietussargiem, vairoties no garāmbraucošo mašīnu izraisītām ūdens šaltīm, bet tu sēdi siltā, ērtā mašīnā un nebēdā par lietu. Komforts, ko var nopirkt par dažiem eiro, ja tev tie ir. Ja nav, tad jāstāv uz ielas stūra ar lūdzot pastieptu roku. Cik bieži mēs novērtējam to, kas mums dots? Gundega ir iemācījusies pateikties par visu, arī par šo braucienu taksometrā.

Mašīna iegriežas pazīstamajā šķērsielā un apstājas pie dārza vārtiņiem. Aiz vēl zaļganā ceriņu dzīvžoga un pāris jau dzeltējošām ābelēm redzama neliela divstāvu ēka. Kādreiz Gundega šo vietu sauca par mājām, bet nu viņa ierodas te kā ciemiņš. Neviļus uzradies īgnums liek sāji pasmīnēt.

Kad nomira paps, mamma pārstāja par sevi rūpēties, negatavoja ēdienu, pārtika no sausajām zupām un ātri pagatavojamām nūdelēm. Kļuva arvien nevarīgāka, dzēra saujām dažādu zāļu, ko viņai izrakstīja mūžam nevaļīgā ģimenes ārste, kurai bija apnikušas mammaš nemitīgās sūdzības par bezmiegu un sabeigtiem nerviem, iedomātām un reālām sāpēm un dažādām kaitēm. Atmiņa kļuva arvien sliktāka, arī viss cits norādīja uz to, ka viņa viena vairs netiek galā. Pat neapsprīdusies ar māsu, Helga kādā jaukā dienā izīrēja savu Pļavnieku dzīvokli

un ar visu ģimeni pārgāja dzīvot pie mammas. Tā teikt, nostādīja Gundegu fakta priekšā.

– Tu taču neuzņemsies tās klapatas ar māju, kas brēc pēc remonta un vīrieša rokām. Viss, ko iegūstu no dzīvokļa izīrēšanas, tiek sagrūsts mājā, un ar to vēl nepie-tiek. Te jau nauda pazūd kā melnajā caurumā. – Tāds bija Helgas arguments. Savā ziņā viņai taisnība, tomēr apspriesties varēja. Gundega bija domājusi, ka māju varētu pārdot un naudu sadalīt – tur sanāktu ievērojama summa. Un mammu katra zināmu laiku ņemtu pie sevis.

– Tik daudz jau nu viņa ir pelnījusi kā nomirt pati savā mājā. Kā tu to vispār iedomājies – vadāt mammu kā tādu cirka lāci no vienas vietas uz otru? – Helga tādu iespēju uzskatīja par absurdu. Gundega nopūtās un samierinājās. Tā nauda būtu noderējusi – varētu īstenot seno sapni par savu veikaliņu, kur būtu nopērkams viss nepieciešamais tagad tik moderniem vaļaspriekiem: pār-ļošanai, dekupāžai, izšūšanai, sveču liešanai. Varētu aiz-iet no apnicīgā un neinteresantā darba birojā, darīt to, kas patīk un sagādā prieku. Bet ko gan viņa varētu iesākt – tiesāties pati ar savu māsu, kas arī mammu bija paspējusi dabūt savā pusē?

– Tu esi egoiste. Kā vienmēr, domā tikai par sevi. – Pat toreiz Helgai izdevās Gundegu pataisīt par vainīgo. Viņa pati, protams, gādāja tikai un vienīgi par to, kā mammai labāk. Arī izstumjot māsu no mantojuma. Bet tas Helgai netraucēja katrā izdevīgā brīdī uzsvērt, cik ļoti viņa uzupurējusies.

Nu nav jau mamma nekāda medusmaize – stūrgal-vīga un ietiepīga, ar viņu nekādā gadījumā nav viegli. Tomēr tā nepatīkamā izjūta, ka esi veikli apvesta ap stūri,

palika. Jau no bērnu dienām Helga kā vecākā pamanījās paķert sev visu labāko – nereti arī māsas daļu – gan no saldumiem, gan rotāļlietām.

Lēnā soli ejot pa pirmajām iedzeltējušajām lapām piebirušo celiņu, Gundega cenšas saņemties un aizgāinīt rūgtumu, kurš pārņem katru ciemošanās reizi, kopš šeit sākusi saimniekot Helga. Gundega apstājas pie krietni nolupušajām durvīm, trīs reizes dziļi ieelpo un nospiež zvana pogu.

– Nu ko tu vienmēr zvanies kā svešiniece? Cik reižu esmu teikusi, lai nāc iekšā! – Helga ir sasārtusi, laikam no stāvēšanas pie plīts.

– Nē, nē, es tāpat kā visi pie mājiniekiem nepiederošie. – Gundega spītīgi sakniebj lūpas.

– Nesāc jau nu atkal! Ne tu kāda nepiederošā, nekā, nevajag pašai norobežoties, – Helga iesāk, bet tad sev neierasti apraujas un vedina māsu tālāk, pat palīdz mē-teli uzkārt.

Gundega nesteidzīgi sakārto matus, ļaudama Helgai apbrīnot, cik labi jaunā kleita pieguļ augumam. Vai viņa manīja skaudības ēnu māsas skatienā? Saņēmusi kaut nelielu gandarijumu, Gundega dodas uz istabu.

Uz stūra dīvāna sēž divi vīrieši un dedzīgi apspriež vakardienas basketbola maču. Ieraudzījuši Gundegu, abi pieceļas un reizē atbild uz labdienu. Viens ir Helgas vīrs Edgars, bet otru viņa redz pirmo reizi.

– Gundega! Tu arī klāt! Tad nu atļauj iepazīstināt ar manu kolēģi un draugu Raiti. – Edgars vēlīgi smaida. Viņam sievasmāsa vienmēr patikusi – pilnīgs pretstats Helgas valdonīgajai izrikošanas kārei.

– Priecājos iepazīties! – Edgara kolēģis iztapīgi paklanās.

– Khm! Jā, es arī priecājos. – Gundegai sanāk smieklī par šo neveiklo situāciju. Pat muļķim būtu skaidrs, ka šeit notiek sapārošanas mēģinājums. Nez kura galvā dzimusi šī spīdošā ideja? Vai tiešām kāds šādā veidā ir atradis otru pusīti – kad cilvēki tiek savesti kopā kā divi suņi pārošanās laikā? Viņa iespurdzas.

Arī Raita acīs sprēgā jautrības dzirkstis – nu, vismaz viņam piemīt humora izjūta. Tas jau ir pluss. Gundega pie sevis pasmīn.

– Vai varu tev piedāvāt vīnu? – Edgars steidzas pie bāriņa un jautājoši paceļ glāzi.

– Jā, lūdzu, sarkanvīnu, tu jau zini. – Gundega, apstājusies pie loga, izliekas, ka vēro rudenīgo dārzu – no pirmajām salnām paglābušās dālijas –, bet patiesībā ļauj šim Raitim novērtēt savu augumu un slaidās, joprojām nevainojamās kājas stilīgos retro šnorzābaciņos uz papēža. Lai taču aplūko precī. Viņai atkal jāiespurdzas. Vajadzētu būt dūsmīgai par šādu nelūgtu iejaukšanos viņas dzīvē, taču var arī paskatīties no gaišās puses – tas patiesām ir uzjautrinoši. *Okei*, viņa šovakar izklaidēsies. Kāpēc gan ne?

Apsēdusies iepretī ērtajā atzveltnes krēslā, Gundega sakrusto kājas un, lēnām malkodama vīnu, vēro abus jau nedaudz iereibušos vīriešus. Edgars ir lāga vīrs – nedaudz apaļīgs, ar manāmu alus vēderiņu, bet vienmēr labsirdīgs un noskaņots visu atrisināt miera ceļā. Laikam tikai tā ir iespējams izdzīvot blakus Helgai. Par spīti viņas bargajai uzraudzībai, Edgars tik un tā šad tad pamanās izsprukt brīvsolī – ar draugiem iedzert pa mēriņam vai iztukšot kādu alus pudeli. Pēdējā laikā tas, šķiet, gadās biežāk. Kā vīrietis viņš noteikti nav Gundegas gaumē, taču kā māsasvīrs visnotaļ simpātisks. Savukārt Raitis ir krietni slaidāks, taču pēc auguma aprisēm un stājas

var noprast, ka arī viņš nav draugos ar sportiskām aktivitātēm. Vīrs gaišā krekla tumši zaļš adīts džemperis, tīras džinsa bikses. Vismaz nav saposies kā uz svinīgu pieņemšanu, Gundega atzinīgi novērtē. Vīrietis cenšas ieturēt “es te esmu pavisam nejauši” līniju. Jācer, tas nenozīmē, ka viņam vispār nav laba uzvalka. Mati apgriezti pavisam īsā ezītī – tādus vieglāk sakopt. Seja diezgan glīta, taču kaut kas vaibstos liek nojaust, ka viņš ir tuvos draugos ar alkoholu. Arī šobrīd acīs spīdums no izdzertā brendija. Redzams, ka pirms viņas ierašanās abi jau paspējuši patukšot aizsākto pudeli.

Labu brīdi telpā valda diezgan neveikls klusums, ko Gundega pat negrasās pārtraukt. Kā tur bija filmā par Džūliju Lamberti – netaisi pausi, bet, ja tomēr, tad izturi, cik vien vari? Apmēram tā viņa dara un izbauda katru mirkli. Raitis acīmredzot sāk justies neērti, taču viņa nav žēl, jo viņš atšķirībā no Gundegas zināja, uz ko parakstās. Tad nu lai parāda, cik labi prot peldēt šādos ūdeņos. Edgars nav nekāds palīgs, jo arī viņam šī situācija nav ierasta. Viņš meklē glābiņu, pielejot glāzes. Gundega pamana, ka Raita skatiens manāmi atdzīvojas. Tātad viņa tomēr nav kļūdījusies. Bet var jau būt, ka cilvēks vienkārši nervozē – kā nekā saprot, ka tiek vērtēts. Nez vai viņš kādreiz jau bijis līdzīgā lomā? Ja nu viņa pajautātu? Gundega jau atver muti, kad no virtuves ar kūpošu kartupeļu bļodu rokās ierodas Helga. Kā tāds glābējzvans – abi vīrieši atviegloti sarosās.

– Es tev palīdzēšu. – Gundega pieceļas.

– Nevajag, es pati tikšu galā. – Parasti gan Helga neatraida palīdzību.

Gundega tomēr ieiet virtuvē.

– Vai vari man paskaidrot, kas šeit notiek? – viņa metas uzbrukumā.